

Váci Mihály versei

Áldott vagy Te

Áldott vagy Te az asszonyok között,
kinek szívét szaggatva járja át
a fájdalom, hogy elveszik, akit
imádsz, a férfit, az ácsnak fiát,
a teremtőt, a csodákat tevőt,

halászok és pásztorok mesterét,
ki a pusztába ment, árva tanyák
népe közé, nyírségi sivatag
kísértőivel szembeszállani,
kenyérre változtatni a sziket,
ki felkereste a szántóvetőt,
szelíd barmai közt jászolra ült,
bölcsek és öregek jöttek köré,
hallgatták mezítlábas kisdedek,
- s visszaadta a vakoknak a fényt,
süketeket tanított hallani,
szavára a bénák fagyott keze
felemelkedett s ökölbe szorult,
akit a nép várt és akitől új
országot vártak, új törvényeket,
csodákat, nagy-nagy megvendéglést.

Áldott vagy Te az asszonyok között.
Kezed virágát tördeli a kín,
könnyeid súlyos kalásza pereg,
mert elvették azt, akit te szeretsz,
a fiadat, szerelmed, férjedet,
- csúfolják Pilátus-ítéletek:
kétségek, vádak, bogozott gyanúk
töviseiből fonnak koronát
feje köré, simító tenyerét
átüti a robotok vasszege,
keresztre vonják csürhe bajai,
kezét, lábát, reccsenő tagjait
töri a törtetés, tülekedés
s végül kegyetlen átdöfik szívét
a csalódások dárdahegyei,
s ajkaihoz keserű ecetet
nyújtanak fel csúfoló vigaszul.

Áldott vagy Te az asszonyok között,
ki megváltást szültél és új hitet,
ki erőt adtál nékem - szólni,
csodatevő erőt adtál nekem,
s nagy, térítő, hegymozdító hitet.
Áldott vagy Te az asszonyok között,
ki most is itt sírsz kínjaim előtt,
míg sírok nyílnak, úgy remeg a föld,
mindenki elhagy, elfut, csak Te nem!

Bizony, íme a test megtöretett,
meghurcoltatott, megaláztatott,
a szellem, a megváltó akarat
de keservesen elítéltetett!
S megvert vagy Te az asszonyok között,
mert anyaságod gyümölcse lehullt!

